

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Regina Stępień

Protokolant: stażysta – Monika Bierowiec

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2020 r. w Legnicy

sprawy z wniosku A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 25 stycznia 2019 r.

znak (...)

I. **zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 25 stycznia 2019 r. znak (...) w ten sposób, że ustala iż A. P. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 listopada 2012 r.,**

II. **zasądza od strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz ubezpieczonej A. P. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Regina Stępień

Sygn. akt V U 224/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 25 stycznia 2019 r. znak (...) stwierdził, że wnioskodawczyni A. P. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega:

- obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresie od 1 listopada 2012 r.,

- dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 1 listopada 2012 r.

W uzasadnieniu organ rentowy stwierdził, że w sprawie tej działania wnioskodawczyni zmierzające do uzyskania radykalnie zawyżonych świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z krótkookresowym opłacaniem składek w maksymalnej wysokości przed okresem zamierzonego czy pewnego zamiaru skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego pozostają w ewidentnej sprzeczności z zasadami równego traktowania wszystkich

ubezpieczonych (art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), w tym z zasadą solidaryzmu ubezpieczeń społecznych i przysługiwania proporcjonalnych świadczeń w zależności od wymaganego okresu oraz wysokości opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne. Zdaniem ZUS jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawczyni nie dążyła do tego, aby działalność gospodarza była prowadzona w sposób ciągły, a zwłaszcza w zakresie przynoszącym przychód uzasadniający wysokość deklarowanych podstaw wymiaru składek. W opisywanej sprawie, opierając się na zgromadzonym materiale dowodowym, Zakład stwierdził brak realizacji zarobkowego celu działalności (nieznaczny poziom przychodów, brak działań które mogłyby wpłynąć na jego zwiększenie w przyszłości). Organ rentowy wskazał, że z dokonanych ustaleń wynika, że działalność mimo formalnego zarejestrowania nie była nastawiona na osiągnięcie zysków. W ocenie organu jak wykazało prowadzone przez Zakład postępowanie administracyjne, wnioskodawczyni w okresie wskazanym w sentencji decyzji, nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Zdaniem ZUS w przedmiotowej sprawie nie doszło do faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej, a jedynie do stworzenia pozorów jej prowadzenia. Organ podniósł, że okoliczności towarzyszące zgłoszeniu wnioskodawczyni do ubezpieczeń uzasadniają uznanie tej czynności za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego.

Od powyższej decyzji odwołała się ubezpieczona A. P., zarzucając zaskarżonej decyzji:

1/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 pkt 2 i art. 12 ust. 1, art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie, że wnioskodawczyni nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od dnia 1 listopada 2012 r. oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 listopada 2012 r., podczas gdy prawidłowa subsumcja ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie pozwala na takie ustalenie;

2/ art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (uprzednio art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej) poprzez przyjęcie, że działalność prowadzona przez wnioskodawczynię nie jest działalnością gospodarczą, z uwagi na brak znamienia jej zarobkowości i ciągłości;

3/ naruszenie art. 58 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że czynność prawna polegająca na założeniu i zarejestrowaniu działalności gospodarczej przez odwołującą, a następnie zadeklarowanie podwyższonej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne po okresie zawieszenia działalności jest czynnością sprzeczną z zasadami współżycia społecznego, podczas gdy oświadczenie o zgłoszeniu do ubezpieczenia nie stanowi czynności prawnej kreującej stosunek cywilnoprawny, a zatem nie ma podstaw prawnych do weryfikowania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne osób prowadzących pozarolniczą działalność.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, ubezpieczona wniosła o:

1/ na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmianę przedmiotowej decyzji poprzez orzeczenie przez sąd, że wnioskodawczyni:

- podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu od dnia 1 listopada 2012 r. do nadal oraz

- dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 listopada 2012 r. do nadal,

2/ zasądzenie od organu na rzecz odwołującej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o:

1/ oddalenie odwołania,

ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia wniosku z punktu pierwszego, organ wniósł o:

2/ ustalenie, iż w przypadku odwołującej jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe i wypadkowe, jak również na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za okres od listopada 2012 r. do grudnia 2012 r. wynosi 2.115,60 zł miesięcznie, zaś za styczeń 2013 r. – 2.227,80 zł,

3/ zasądzenie od odwołującej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił:

W Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wnioskodawczynie A. P. figuruje jako przedsiębiorca, prowadzący działalność od 30 października 2009 r. pod nazwą (...). Działalność wnioskodawczynie była zawieszona w okresie od 1 lutego 2012 r. do 31 października 2012 r. Przeważającym przedmiotem tej działalności, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności jest działalność agentów i brokerów ubezpieczeniowych.

Działalność wnioskodawczynie polega na pośrednictwie finansowym. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej wnioskodawczynie wykonuje następujące czynności: pozyskiwanie klientów, przeprowadzanie analizy dochodu, przedstawianie oferty kredytowej, pomoc w kompletowaniu dokumentacji niezbędnej do uzyskania kredytu, doradztwo kredytowe. W dniu 28 sierpnia 2009 r. wnioskodawczynie zawarła umowę o współpracę z (...) S.A. z siedzibą w W.. Współpraca ta polegała na sprzedaży produktów finansowych i bankowych. W dniu 4 kwietnia 2011 r. wnioskodawczynie zawarła umowę współpracy w zakresie pośrednictwa sprzedaży kredytów/pożyczek hipotecznych z M. N. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) N. M. (następnie Centrum Usług (...)). Zgodnie z treścią niniejszej umowy, z tytułu jej realizacji wnioskodawczynie miała otrzymywać miesięcznie wynagrodzenie w postaci prowizji liczonej od skutecznie sprzedanej (...) Banku (...). Wnioskodawczynie miała otrzymać wynagrodzenie brutto w wysokości 90% od wartości kwoty prowizji oraz ewentualnych prowizji ubezpieczeń od utraty pracy skutecznie udzielonego kredytu/pożyczki hipotecznej. Wnioskodawczynie ponosiła ryzyko prowadzenia działalności. Ubezpieczona we własnym zakresie ustala z kim współpracuje, gdzie i w jakich godzinach. Gdy ktoś zgłasza się do wnioskodawczynie z wolą zawarcia kredytu wnioskodawczynie informuje o tym M. N. i drukują ofertę kredytu. Następnie wnioskodawczynie przekazuje ofertę klientowi i jeżeli klient się zdecyduje rozpoczyna się proces udzielania kredytu. Klient decyduje o miejscu spotkania. W początkowym okresie działalności wnioskodawczynie pozyskiwała klientów przez telefon, później przez polecenia. Wnioskodawczynie miała telefoniczną bazę klientów do których dzwoniła. Zdobywanie klientów w pośrednictwie kredytowym jest procesem długotrwałym. Średnia procedura od pozyskania klienta do uruchomienia kredytu przy prostych przypadkach trwa około miesiąca. W przypadku klientów, którzy mają problem z uzyskaniem kredytu hipotecznego ta procedura trwa od 6 do 12 miesięcy.

W okresie od lutego do października 2012 r. wnioskodawczynie zawiesiła działalność, ponieważ musiała zajmować się matką chorą (...). W listopadzie 2012 r. wnioskodawczynie wznowiła prowadzenie działalności. Wnioskodawczynie urodziła pierwsze dziecko w dniu (...)

Z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej wnioskodawczynie uzyskała następujące wyniki finansowe:

- w 2009 r. dochód w kwocie 8.290,98 zł (przychód w kwocie 9.889,89 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 1.598,91 zł),

- w 2010 r. dochód w kwocie 20.734,65 zł (przychód w kwocie 46.837,40 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 26.102,75 zł),

- w 2011 r. dochód w kwocie 24.236,34 zł (przychód w kwocie 46.535,24 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 22.298,90 zł),

- w 2012 r. dochód w kwocie 6.071,21 zł (przychód w kwocie 7.494,00 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 1.422,79 zł),

- w 2013 r. dochód w kwocie 6.140,16 zł (przychód w kwocie 6.437,30 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 297,14 zł),
- w 2014 r. dochód w kwocie 8.820,00 zł (przychód w kwocie 18.000,00 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 9.180,00 zł),
- w 2015 r. dochód w kwocie 8.820,00 zł (przychód w kwocie 18.000,00 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 9.180,00 zł),
- w 2016 r. dochód w kwocie 0 zł (przychód w kwocie 0 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 0 zł),
- w 2017 r. dochód w kwocie 0 zł (przychód w kwocie 0 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 0 zł),
- od stycznia 2019 r. do września 2019 r. dochód w kwocie 14.611,29 zł (przychód w kwocie 25.062,79 zł, koszty uzyskania przychodu w kwocie 10.451,50 zł),

W listopadzie i w grudniu 2012 r. wnioskodawczyni nie uzyskała przychodów. W styczniu 2013 r. ubezpieczona uzyskała przychód w wysokości 6.437,30 zł.

Wnioskodawczyni zgłosiła się z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od 30 października 2009 r. z okresem zawieszenia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od 1 lutego 2012 r. do 31 października 2012 r.

Wnioskodawczyni zadeklarowała w miesiącach od listopada 2012 r. do stycznia 2013 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 8.775,55 zł. Wysokość podstawy wymiaru składek w tych miesiącach konsultowała z księgową. W pozostałych miesiącach wnioskodawczyni deklarowała minimalne podstawy wymiaru składek przewidziane dla osób prowadzących działalność gospodarczą.

Wnioskodawczyni pobierała z ZUS zasiłki w następujących okresach:

- od 1 lutego 2013 r. do 26 czerwca 2013 r. zasiłek chorobowy,
- od 27 czerwca 2013 r. do 25 czerwca 2014 r. zasiłek macierzyński,
- od 26 czerwca 2014 r. do 24 grudnia 2014 r. zasiłek chorobowy,
- od 25 grudnia 2014 r. do 23 kwietnia 2015 r. świadczenie rehabilitacyjne,
- od 27 kwietnia 2015 r. do 20 października 2015 r. zasiłek chorobowy,
- od 21 października 2015 r. do 18 października 2016 r. zasiłek macierzyński,
- od 19 października 2016 r. do 4 listopada 2016 r. zasiłek opiekuńczy,
- od 7 listopada 2016 r. do 19 grudnia 2016 r. zasiłek opiekuńczy,
- od 28 grudnia 2016 r. do 5 lutego 2017 r. zasiłek chorobowy,
- od 2 marca 2017 r. do 5 maja 2017 r. zasiłek chorobowy,
- od 30 czerwca 2017 r. do 15 lipca 2017 r. zasiłek chorobowy,
- od 31 sierpnia 2017 r. do 26 września 2017 r. zasiłek opiekuńczy,
- od 3 listopada 2017 r. do 26 listopada 2017 r. zasiłek chorobowy,

- od 27 listopada 2017 r. do 5 stycznia 2018 r. zasiłek opiekuńczy,
- od 2 lutego 2018 r. do 11 marca 2018 r. zasiłek opiekuńczy,
- od 19 marca 2018 r. do 31 marca 2018 r. zasiłek opiekuńczy,
- od 22 czerwca 2018 r. do 26 czerwca 2018 r. zasiłek opiekuńczy,
- od 27 czerwca 2018 r. do 30 lipca 2018 r. zasiłek chorobowy.

Od 20 sierpnia 2018 r. do 27 sierpnia 2018 r., od 22 października 2018 r. do 29 października 2018 r., od 30 października 2018 r. do 7 listopada 2018 r. oraz od 7 listopada 2018 r. do 11 listopada 2018 r. wnioskodawczyni złożyła w ZUS wnioski o wypłatę kolejnych zasiłków chorobowych.

Zadeklarowanie przez wnioskodawczynię podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne od listopada 2012 r. do stycznia 2013 r. zagwarantowało jej prawo do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego ustalanych z uwzględnieniem tej podstawy.

W okresie od 1 lutego 2013 r. do 30 lipca 2018 r. wnioskodawczyni opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne w tym dobrowolne ubezpieczenie chorobowe w łącznej wysokości 64.253,14 zł, natomiast pobrała w tym okresie zasiłki chorobowe, świadczenia rehabilitacyjne oraz zasiłek macierzyński na kwotę ponad 363.000 zł.

Dowód

- akta ubezpieczeniowe wnioskodawczyni,
- dokumenty dołączone do odwołania k. 2-87;
- dokumenty dołączone do pisma z dnia 30.05.2019 r. k. 110-124;
- dokumenty księgowe wnioskodawczyni za lata 2012-2013 k. 130-132;
- wydruk z księgi przychodów i rozchodów wnioskodawczyni za 2019 r. k. 134;
- zeznania świadka M. N., e-protokół z dnia 23 października 2019 r. 00:23:44 i nast. (k.135v.-136);
- zeznania świadka S. R., e-protokół z dnia 23 października 2019 r. 00:48:01 i nast. (k.136);
- zeznania świadka M. G., e-protokół z dnia 17 czerwca 2020 r. 00:03:33 i nast. (k.143-143v);
- wyjaśnienia wnioskodawczyni, e-protokół z dnia 17 czerwca 2020 r. 00:12:30 i nast. (k.143v.-144).

Sąd zważył:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych – obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Osoby takie podlegają też obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu (art. 12 ust. 1 powołanej ustawy).

W myśl art. 13 pkt 4 ww. ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność – od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Stosownie do art. 11 ust. 2 ww. ustawy, dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione m.in. w art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył tego, czy ubezpieczona A. P. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od 1 listopada 2012 r.

Stosownie do treści art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, który obowiązywał do dnia 29 kwietnia 2018 r., działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, który obowiązuje od dnia 30 kwietnia 2018 r., stanowi, że działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że dla zakwalifikowania danej działalności jako działalności gospodarczej w rozumieniu przepisu art. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej istotne znaczenia ma jej ciągłość i zarobkowy charakter. Ciągłość w działalności gospodarczej ma dwa aspekty. Pierwszy to powtarzalność czynności, pozwalająca na odróżnienie działalności gospodarczej od jednostkowej umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usługi, które same w sobie nie składają się jeszcze na działalność gospodarczą, zaś drugi aspekt, wynikający zresztą z pierwszego, to zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2016 r., I UK 455/15, publ. Legalis).

W ocenie tutejszego Sądu ubezpieczona wykazała, że faktycznie prowadzi w spornym okresie działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego. Okoliczność, że wnioskodawczyni rzeczywiście wykonuje takie usługi została potwierdzona przez świadka M. N., z którym wnioskodawczyni podpisała w 2011 r. umowę o współpracy w zakresie pośrednictwa sprzedaży kredytów/pożyczek hipotecznych w banku (...) a także świadka S. R., który zeznał, że wnioskodawczyni pośredniczyła przy składaniu przez niego wniosku o kredyt hipoteczny w 2017 r. (z którego się wycofał). Zeznania świadków były klarowne i spójne, Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby odmówić im wiarygodności. Wbrew twierdzeniom zaskarżonej decyzji, okoliczność, że wnioskodawczyni przebywała w okresie prowadzenia działalności gospodarczej na długotrwałych zwolnieniach i pobierała zasiłki chorobowe i macierzyńskie nie może przesądzać, że nie prowadziła faktycznie działalności gospodarczej. Nie można z tego powodu stwierdzić, że działalność wnioskodawczyni nie była prowadzona w sposób ciągły. Odnosząc się do twierdzeń organu rentowego, że działalność wnioskodawczyni nie miała zarobkowego charakteru wskazać trzeba, że w okresie przed zawieszeniem działalności gospodarczej wnioskodawczyni uzyskiwała przychody w wysokości ponad 46.000 zł rocznie. Natomiast jak wnioskodawczyni wykazała w toku niniejszego postępowania poprzez przedłożenie zestawienia przychodów i wydatków, w okresie od stycznia 2019 r. do września 2019 r. uzyskała dochód w wysokości ponad 14.500 zł (przychód w wysokości ponad 25.000 zł). Trzeba mieć na uwadze, na co wskazywał świadek M. N., że zdobywanie klientów w pośrednictwie kredytowym jest procesem długotrwałym. Dlatego w ocenie Sądu pomimo, że w latach 2013-2017, w których korzystała z długotrwałych zwolnień, wnioskodawczyni nie uzyskiwała wysokich przychodów, jej działalność spełnia warunek zarobkowego charakteru stosownie do treści art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców. Nadto wskazać trzeba, że wnioskodawczyni ponosiła ryzyko prowadzonej działalności i prowadziła działalność na własny rachunek. Jak wynika z umowy zawartej z M. N., co potwierdzają zeznania tego świadka, wynagrodzenie wnioskodawczyni było wypłacane w postaci prowizji liczonej od skutecznie sprzedanej usługi finansowej. Jak wskazał świadek M. N., ubezpieczona we własnym zakresie ustala z kim

współpracuje, gdzie i w jakich godzinach. W ocenie Sądu wnioskodawczyni wykazała, że działalność była prowadzona przez nią w sposób ciągły, zorganizowany i zarobkowy, we własnym imieniu (art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców).

Odniesić trzeba się o wniosku organu rentowego aby w przypadku nieuwzględnienia wniosku o oddalenie odwołania Sąd ustalił, iż w przypadku odwołującej jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe i wypadkowe, jak również na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za okres od listopada 2012 r. do grudnia 2012 r. wynosi 2.115,60 zł miesięcznie, zaś za styczeń 2013 r. – 2.227,80 zł.

W ocenie Sądu tym zakresie powinna zostać wydana odrębna decyzja ZUS.

Sąd zgadza się bowiem z tym nurtem orzecznictwa (por. wyrok SN z 19 września 2017 r. II UK 413/16), który wskazuje na brak możliwości w sprawie o podleganie ubezpieczeniom społecznym korygowania podstawy wymiaru składek. Byłoby to bowiem sprzeczne z kontrolnym charakterem postępowania sądowego w tego typu sprawach, gdzie przedmiotem osądu jest treść decyzji ZUS wyznaczającej treść rozstrzygnięcia sądowego. Jest to także związane z kwestią zapewnienia jednoznaczności i pewności sytuacji prawnej ubezpieczonego także w aspekcie zakresu postępowania dowodowego i braku możliwości zaskakiwania strony innym rozstrzygnięciem sądowym aniżeli odnoszącym się wprost do treści decyzji ZUS. Oczywiście – jak wskazano wyżej - nie przekreśla to możliwości późniejszego wydania przez organ rentowy decyzji ustalającej podstawę wymiaru na niższym poziomie aniżeli zadeklarowany (przy istniejących w tym zakresie wątpliwościach) przez ubezpieczoną.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję jak w pkt. I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Regina Stępień